

ли щото по-просвѣтенички-тѣ измежду монасы-тѣ да посвятятъ себе си въ поучаваніе людіе-тѣ на слово-то Божіе, а другы-тѣ да работятъ съ рѣцѣ-тѣ си за да прѣхранватъ събратія-та си.

Така въпросъ-тъ за обрѣцы-тѣ и иноческый-тъ животъ ся виждалъ като разрѣшенъ; но въпросъ-тъ за литургіи-тѣ оставалъ още висящъ. Електоръ-тъ продължавалъ да ся противи на порой-тъ, и да защищава едно учреждение, което той виждалъ че съществува още у всѣкы народъ, дѣто ся исповѣдало Христіанство-то. Но умѣренность-та на този кроткъ владѣтель не могла, за дълго врѣме, да обюздае народъ-тъ. Лутеровъ-тъ старъ сътрудникъ, Карлшадтъ, отъ всичкы най-повече сподѣлялъ общо-то вълненіе. Ревностенъ, праводушенъ, и безбоязненъ, бръзъ, като Лутера, да жертвува всичко мило и драго за истинѣ-тѣ, той не ся отличавалъ съ благоразуміе-то и умѣренность-тѣ на Прѣобразователь-тъ. Той не былъ человекъ безъ тщеславіе; и, съ расположеніе да влиза дълбоко въ всѣкы въпросъ, той былъ малко способенъ да размышлява. Лутеръ былъ го извадилъ отъ училище-то, и докаралъ го да изучва Св. Писаніе; но Карлшадтъ не былъ търпѣливъ да ся запознае съ първообразны-тѣ